

Ἐπειτα, τί θάλλεγαν οἱ φίλες τῆς, οἱ γειτόνισσες; τί θάλλεγε τὸ χωριό, ποῦ ὅλο θὰ μεταλάβαινε, ἄντρες καὶ γυναῖκες;

Ὡ, σὲ τί ἀγωνία θρέθηκε ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος γέροντας, ὡς ποῦ νάποφασίσῃ! Μά, Θεὲ καὶ Κύριε, ἐλέησέ με, ἂν κάνω μίαν ἀπάτη, ἂν μεταχειρίζωμαι τὸ φέμα, γιὰ ν' ἀποφυγῶ μεγάλο σκάνδαλο, γιὰ νὰ προλάβω, ποῖός ἤξεύρει, τί δυστύχημα! «Ἡλιοστάλακτη, τῆς λέει· αὔριο νάρθης ἐκεῖ νὰ παρουσιαστῆς νὰ μεταλάβῃς· καὶ ἐγώ, νὰ ξέρης, θὰ κάμω τάχατες ποῦ θὰ σοῦ δώσω τὴ μεταλαβιά, μὰ πραγματικῶς δὲ θὰ σοῦ δώσω τίποτις· δὲ θὰ σὲ μεταλάβω. Πρόσεξε, μὴ τὰ χάσης. Ἔτσι, οὔτε ἀνάξια πέρνεις τὴν κοινωνιά, οὔτε ἐκθέτεσαι μὲ τὴ φαμιλιά σου, καὶ μὲ τὸ χωριό. Ὁ Θεός νὰ μοῦ συχωρέσῃ τὴν ἀμαρτία ποῦ κάνω!»

Οὔτε συχωρετικὴ εὐχὴ τῆς ἐδιάβασε, οὔτε χέρι νὰ φιλήσῃ τῆς ἔδωκε καὶ ἔφυγε.

Ἡ Μεγάλη Πέφτη ξημέρωσε. Ταχιά πολὺ στολίζεται ἡ Ἡλιοστάλακτη γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἐκκλησιά, στὴν Παναγία. Ἡ καρδιά χτυποῦσε, λὲς καὶ θὰ τῆς ἔρθῃ ἀποπληξία· μὰ βασιτεῖται ὅσο μῦροεῖ. Βάνει τὸ κινουόργιο τῆς τὸ ροκέτο, τὴ μεταξωτὴ ποδιά, καὶ μὲ τὸ μεταξωτὸ Κοτολὶ κλιεῖ τὰ στήθιά τῆς, καὶ ἀπὸ πάνου τὸ βελουδένιο κόκκινο πεσεῖ μὲ τοὺς ὀλόχρυσους πλατιοὺς πασουμάδες. Δύο ὄμορφες ἀσημένιες φούμπιες ἐστολιζάνε τὰ κίτρινα πασουμάκια τῆς. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἔδινε ἀγγελικὴ χάρι· ἦταν ἡ μεταξωτὴ μπόλια στὸ κεφάλι, φιλή, φιλή σὰν ἀράχνη. Ἦταν ἡ ὄμορφότερη ἀπ' ὅλας στὴν Ἐκκλησιά· καμμία, οὔτε παντρεμένη, οὔτε ἀνύπαντρη, δὲν μπορούσε νὰ τσῆ βγῆ μπροστά.

Ὁ παπᾶ-Φύλαχος διαβάζει τὴ λειτουργία ἀργά, ἀργά, δυὸ ὥρες ὀλόκληρες. Ψάλλει ὁ ψάλτης τὸ Κοινωνικὸ «Τοῦ Δεῖπνου τοῦ μυστικοῦ» καὶ πλῆθος πολὺ πολὺ στρυμόνεται μπροστά ἀπὸ τὰ θημέθουρα, ποῖός νὰ πρωτομεταλάβῃ, γιὰ νὰ φύγῃ μίαν ὥρα πρωτύτερα. Νά, ἐκεῖ καὶ ὁ Μανώλης μὲ τὴ γυναῖκά του καὶ μὲ τὴν Ἡλιοστάλακτη.

«Μετὰ ὀφθου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» — κράζει ὁ παπᾶς — καὶ ἀρχίζει ἕναν ἕναν νὰ μεταλαβαίνει.

Ἦρθε καὶ ἡ ἀράδα τοῦ Μανώλη. Μεταλαβαίνει πρῶτα αὐτός, ἔπειτα κάνει νόημα καὶ εἰς τὴ γυναῖκα του καὶ πλησιάζει· μεταλαβαίνει καὶ αὐτή, καὶ παρχωρεῖ τὸ ἅγιο κάλυμμα τοῦ ποτηριοῦ εἰς τὴν Ἡλιοστάλακτη. Πλησιάζει ἐκείνη, τὸ πιάνει καὶ τὸ βάνει ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὸ πηγούνι τῆς. Μιά ματιὰ τοῦ Παπᾶ-Φύλαχτου τὴν εἰδοποιεῖ ποῦ ἦρθε ἡ τρομερὴ στιγμή. Μὰ ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή πλησιάζει κοντὰ ὁ πατέρας τῆς, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ τάχα νὰ μεταλάβῃ καὶ καρφώνει τὰ μάτια του στὴν ἅγια Λαβίδα τοῦ παπᾶ καὶ ἔπειτα εἰς τὸ στόμα τῆς θυγατέρας του.

Τάχασε ὁ σεβάσμιος γέροντας· μὰ ὄχι, δὲν τάχασε· θεία φώτιση τοῦ ἔρχεται αὐτὴ τὴ στιγμή, σηκώνει ἀπὸ τὸ ποτήρι τὸ ἅγιο Σῶμα καὶ τὸ ἅγιο Αἶμα, καὶ «Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἡλιοστάλακτη τὸ τίμιον καὶ πανάγιον καὶ πανακήρατον Σῶμα καὶ Αἶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ εἰς ἄρσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζῶν τὴν αἰώνιον», λέγει μὲ σταθερὰ φωνὴ καὶ τῆς βάζει εἰς τὸ στόμα μέσα τὴ μεταλαβιά, καὶ αὐτὴ τὴν καταπίνει τρομασμένη.

Σὰν νὰ εἶχανε σηκώσῃ μία μεγάλη καὶ βαρεῖα πλάκα ἀπὸ τὸ στήθος του, τοῦ ἦρθε τοῦ Μανώλη νὰ ἀναστενάξῃ. Τελείωσε! ἡ Ἡλιοστάλακτη ἦταν ἀθῶα, ὅπως τὴν ἔκαμε ἡ μάνα τῆς!

Ε'

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν λειτουργία ὁ Μανώλης ἐκάλεσε τὸν Παπᾶ-Φύλαχτο νὰ ἔρθῃ νὰ πάρῃ τὸν καφέ σπιτί του. Πῆγε ἐκεῖνος καὶ σὲ μιά στιγμή, ποῦ εὔρεθῆκανε μόνου, αὐτός καὶ ὁ Παπᾶς, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὸν κόρφο του ὁ Μανώλης, τῷδειξε τοῦ Παπᾶ καὶ τοῦ λέει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή· «Βλέπεις; Δύο μπάλες εἶχα μέσα· ἂν ἔβλεπα ποῦ δὲ μεταλάβαινε ἡ Ἡλιοστάλακτη, πρῶτα θὰ σκοτώνα αὐτὴνε, ἐκεῖ, στὴ στιγμή, καὶ ἔπειτα θὰ σκοτονόμουνε κἐγώ. Γι' αὐτὸ ἦρθα σήμερα ἔτσι κοντὰ καὶ παρατηροῦσα. Μὰ τώρα βεβαιώθηκα· εἶναι λίγο ζωηρὴ ἡ θυγατέρα μου, μὰ τίμια!»

Ἐσήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ ὁ Παπᾶ-Φύλαχος καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ διὰ τὴ θεία φώτιση ὅπου τοῦ ἔδωκε.

Σ'

Δὲν ἀργοπόρησε. Τὴ Νιὰ Τρίτη μπαίνει στὴν πόλη· πάει στὸ ἀρχιεπισκοπεῖο καὶ ξομολογιέται ὅλα, ἕνα πρὸς ἕνα, στὸ μακαριότη τὸν Ἀθανάσιο, τὸν ἅγιο ἐκεῖνο καὶ σοφὸ Μητροπολίτη. Ὁ Ἀρχιερέας τὸν ἐπαίνεσε εἰς ὅτι ἔκαμε, καὶ «ἕνα τώρα μένει νὰ κάμῃς, τοῦ λέει· νὰ βαλθῆς μονὸς διπλός, καὶ νὰ κάμῃς τὰ δύνατα δυνατὰ νὰ τοὺς στεφάνωσῃς».

Καὶ τῶκαμε ὁ Παπᾶ-Φύλαχος μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ δεκαπενταύγουστο τῆς Παναγίας ἡ Ἡλιοστάλακτη ἦταν νύφη χαρούμενη στὸ πλάι τοῦ Ῥωτόκριτου. Καὶ διηγόντανε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἔπειτα ἀπὸ χρόνια εἰς τὸ γέρο-Χατζῆ Πουλημένο καὶ ἀκόμ' ἀναρίστεινε.

Ἐν Κερκύρα

Σ. Κ. Π.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΙ

Τὸ ἀσχημότερον τῶν ζῶων τῆς δημιουργίας στοιχίζει πλειότερον πάντων· εἰς Ἴπποπόταμος ἀξίζει μέσα σ' τὸ νερὸ 25,000 φράγκα καὶ ἂν ἀκόμη ἐγεννήθη ἐν θηριοτροφείῳ. Ἐν Εὐρώπῃ συγκαταριθμουμένου καὶ τοῦ προσεγεχθέντος εἰς τὸν φυτολογικὸν κήπον τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Χαλῆμ μόνις 5 ἢ 6 ἐκ τῶν παχυδέρμων τούτων ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Ἀφρικής.

Ἡ Guy Fawkes ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ὠραιότερον

στόλισμα τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου, ἐγεννήθη ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ τὴν 5 Νοεμβρίου 1872. Ἐν πρώτοις φαίνεται παράδοξον, ὅτι εἰς θῆλυ ζῶον ἐδόθη ὄνομα γένους ἀρσενικοῦ, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ὄνομα ἱπποπόταμος εἰς ἀμφότερα τὰ φύλα δίδεται ἀδιακρίτως. Εἰς τὸ ζῶον τοῦτο ἐδόθη τὸ ὄνομα, διότι συνέπεσε νὰ γεννηθῆ κατὰ τὴν ἀμφοιτερίδα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς περιφήμου συνωμοσίας τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, καὶ ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῶν ἀναρχικῶν ἰδεῶν, ὅστις πρῶτος ἀπεπειράθη ν' ἀνατινάξῃ ὀλόκληρον τὸ κοινωβούλιον.

Ἡ εὕρεσις συζύγου διὰ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος θῆλυ ἱπποπόταμον δὲν ἦτο πρᾶγμα εὐκόλον, διότι καὶ ὁ ἐν Παρισίοις βίῶν ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ φύλον. Μετὰ μακρὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἐρεῦνας εἰς τὰς διαφόρους ἀγορὰς ἀγρίων θηρίων, ἡ διεύθυνσις τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου ἠγόρασε νεαρώτατον τοιοῦτο ζῶον γεννηθὲν ἐν Ἀμβέρσῃ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1881. Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας εἶναι ἀρκετὰ σπουδαία, διότι ἡ σύζυγος εἶνε πρεσβυτέρα τοῦ μέλλοντος αὐτῆς συζύγου κατὰ ἐννέα ἔτη· ἀλλ' ἐν τῷ κόσμῳ τῶν παχυδέρμων τὰ τοιαῦτα παραβλέπονται.

Ὁ ἱπποπόταμος δὲν ἀγαπᾷ τὴν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου κοινωνίαν.

Δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα, ἂν τὰ τερατώδη ταῦτα ζῶα ἡμέρα τῆ ἡμέρα καθίστανται δυσευρετώτερα· τοῦτο προέρχεται διότι δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου κοινωνίαν καὶ ἀποσύρονται ἐφ' ὅσον προσδεύει ὁ πολιτισμός. Ἄλλοτε ἡ ἀρχαία Αἴγυπτος ἔβριθε τοιοῦτων, ὡς μαρτυροῦσι διάφορα ἀνάγλυφα παριστῶντα ἀλιείας τούτων καὶ χρονολογούμενα ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Φαραῶ. Νῦν εὐρίσκονται μόνον ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ λευκοῦ Νείλου, τοῖς ἀρδεύουσι τὰς τροπικὰς χώρας, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ἄκρην τῆς Ἀφρικῆς ἐγκατέλιπον ἐπίσης τὴν χώραν τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἀπεσύρθησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ζαμπέζης. Κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἀθρονοῦσιν ἔτι ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νίγηρος, μετὰ βραχὺν ὅμως χρόνον θ' ἀναγκασθῶσι νὰ καταρύγῳσιν εἰς τὰ ρεύματα τῆς χώρας τῶν Μεγάλων Λιμνῶν. Τὰ τέρατα ταῦτα εἶναι ἀκίνδυνα, ἀλλ' ἀγαπῶσι τὴν ἡσυχίαν των. Τρέφονται ἐκ ριζῶν ἐνυδρῶν φυτῶν. Καίτοι δὲ διέρχονται πλέον τοῦ ἡμίσεος τοῦ βίου αὐτῶν ἐν τῷ ὕδατι, οὐδὲν σαρκόβορον ὀρμέμφυτον ἔχουσι καὶ ἐπομένως μηδὲ ἐνα ἰχθὺν κατατρῶγουσιν. Ὅπως ποικίλλωσι τὰς διασκεδάσεις, ὅτε μὲν κολυμβῶσι, ὅτε δὲ περιδιαβάζουσι μὲ βραδὺ βῆμα ἐν τῷ βᾶθει τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἵνα ἀναπνεύσωσι· διαρκούσης ὅμως τῆς ἡμέρας σπανιώτατα ἀπορασίζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Περιμένουσι νὰ ἐπέλθῃ ἡ νύξ καὶ τότε ἐξέρχονται ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν χόρτων, τῶν φυομένων κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ λαμβάνουσι τὸ γεῦμα αὐτῶν, ὅπερ διαρκεῖ μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Προσβαλλόμενοι ἀμύνονται μετὰ γενναϊότητος, οὐδέποτε ὅμως ἐπιτίθενται μὴ ἔχοντες

ὄλως διόλου ἰδιοσυγκρασίαν φιλόμαχον. Βιοῦσι σχεδὸν πάντοτε κατὰ μεγάλας ἀγέλας, ἐν πλήρει ὅμως ἀρμονίᾳ, οὐδέποτε δὲ παρ' αὐτοῖς παρατηροῦνται ἐμφύλιοι σπαραγμοί, ὅπως εἰς τὰ λοιπὰ τὰ μᾶλλον εἰρηνικὰ ποηφάγα ζῶα. Τὰ ζῶα ταῦτα, τὰ ὅποια ἡ φύσις μεταξὺ ἀπάντων τῶν γηίνων δημιουργημάτων ἐπροίκισε μὲ τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀσχημίας, εἶναι πρότυπα οἰκογενειακῶν ἀρετῶν. Ἡ μήτηρ, ἥτις ἐν καὶ μόνον τίκει μετὰ ἐκάστην κῆσιν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀποχωρίζεται τοῦ νεογνοῦ τῆς, μέχρις οὗ τοῦτο κατασταθῆ ἱκανόν, ἵνα προμηθεύηται μόνον τὴν τροφήν του. Νηχαμένη τὸ φέρει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς τῆς, θέλουσα δὲ νὰ τὸ θηλάσῃ ἐξέρχεται ἐπὶ τῆς ὄχθης. Ὁ δὲ ἄρρην καίτοι ἔχει μακρινὴν μὲν ἀλλ' ἀναμφοισθήτητον συγγένειαν μετὰ τῶν ἀγριοχοίρων, ὧν οἱ ἄρρηνες ἐλάχιστα φροντίζουσι περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἀπογόνων των, οὗτος φροντίζει ἐπὶ τε τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν τῷ ὕδατι μετ' ἀδιαπτώτου προσοχῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ νεογεννήτου.

Τυχρὰ θῆρα.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Εὐρωπαϊοῦ θηρευτοῦ διακόπτει τὸ εἰδύλλιον τοῦτο. Ἡ καταστροφή ὅμως τῶν ζῶων τούτων δὲν ἐποίησε προόδους. Ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι βεβαίως ἐκουσίως θ' ἀπετύγχανέ τις σκοπεύων ζῶον μήκους δύο καὶ ἡμίσεος μέτρων καὶ βάρους δύο μέχρι τριῶν χιλιάδων χιλιόγραμμων· ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει ἑτέρα θῆρα μᾶλλον ἀθεθαία καὶ μᾶλλον τυχηρά.

Ὅταν ὁ ἱπποπόταμος εὐρίσκεται ἐν τῷ ὕδατι ἀναδύεται κατὰ διαστήματα ἀρκετὰ ἀπέχοντα, ὅπως ἀναπνεύσῃ. Οἱ γιγάντιοι αὐτῶν ῥόθωνες, οἱ μικροὶ τῶν ὀφθαλμοί, καὶ τὰ βραχέα των ὄτα ἀναρᾶνται ἐπὶ τινὰ δεύτερα ὡς ἄμορφα ναυάγια παρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ θηρευτὴς ἐπιβαίνων λέμβου πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὅπως σκοπεύσῃ τὸ ζῶον εἰς τὸν κρόταφον· διότι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τοῦ ζῶου· τὸ ὑπόλοιπον καλύπτεται ὑπὸ δέρματος, ὅπερ ἔχει πάχος ἀρκετὰ ἐκατοστά καὶ ἀντέχει εἰς τὰς σφαῖρας κάλλιον τῶν ὑφασμάτων, τῶν ἐσχάτως ἐφευρεθέντων ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πρὸς προστασίαν τῶν στρατιωτῶν.

Προσθετέον εἰς ταῦτα ὅτι συνήθως καὶ ὁ μᾶλλον πεπειραμένος σκοπευτὴς οὐδεμίαν δύναται νὰ ἐλπίζῃ ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του. Τὸ θανασίμως βληθὲν εἰς τὸν κρόταφον ζῶον ἐξαφανίζεται εἰς τὰ βαθέα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἐκθράζεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν 20—30 χιλιομέτρων ἐπὶ τινος ἀμμώδους σύρτειος.

Ὁ ἐπιτυχὸν θηρευτὴς χορηγεῖ οὕτω εὐάρεστον τροφήν εἰς φυλὴν Αἰθιοπῶν, ἥτις θὰ ἀνακαλύψῃ τὸ σῶμα τοῦ ὑπὸ τοῦ ὕδατος παρασυρθέντος ἱπποποτάμου. Οἱ Αἰθίοπες λαμβάνουσι τὸ πτῶμα καὶ προετοιμάζουσι τοῦτο κατὰ τοὺς τρόπους τοῦ ἀφρικανικοῦ μαγειρεύματος, χωρὶς νὰ ἐξετάζωσιν ἀπὸ πόσον ἡμερῶν χρονολογεῖται ὁ θάνατος τοῦ εὐχύμου τούτου θηράματος.

Οἱ θηρευταὶ θεωροῦντες καὶ δικαίως ἀνωφελεῖς νὰ

χορηγῶσιν ἀπλῶς ἄφθονον γεῦμα εἰς Αἰθίοπας, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπογοητεύσεων, λαμβάνουσι τὰ μέτρα των, ὅπως φρονεῦσωσι τὸν ἵπποπόταμον ἐν ᾧ εὕρισκεται ἐν τῇ ξηρᾷ. Τὸ τερατῶδες ὅμως τοῦτο ζῷον, καίτοι ὁ ὄγκος αὐτοῦ ἀποκλείει τὴν ὑπαρξίν ζωηρᾶς νοσημοσύνης, γνωρίζει κάλλιστα τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτὸ κινδύνους, ἐὰν ἐν πλήρει ἡμέρᾳ περιήρχετο τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Διὰ τοῦτο ὅπως ἀνέλθῃ τὴν ὄχθην καὶ ἀναζητήσῃ τὴν τροφήν του ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἀναμένει νὰ ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Οὕτως ὁ θηρευτὴς ἀναγκάζεται νὰ κοιμηθῇ ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν μικρῷ πλοιαρίῳ ἠγκυροβολημένῳ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐνεδραν αὐτοῦ ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἀρχομένου τοῦ λυκαυγοῦς οἱ ἵπποπόταμοι συναγείρονται κατ' ἀγέλας συνισταμένας ἀπὸ 50—60 καὶ σπύδουσι τὸ ταχύτερον νὰ προσέλθωσιν ἐν τῇ ἡμερινῇ αὐτῶν διαμονῇ, ἐν τῇ ὑδατίνῳ αὐτῶν κατοικίᾳ, ἐν ἣ ἀισθάνονται ἑαυτοὺς ἐν ἀσφαλείᾳ. Καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ βιβθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι πρέπει καὶ νὰ φρονεῦθωσιν. Ἐὰν τὸ ζῷον δὲν πέσῃ ὡς κεραυνόπληκτον ἀλλὰ διατηρήσῃ ἀρκουσαν δύναμιν, ὅπως καταδυθῇ ἐν τῷ ὕδατι, ὁ Εὐρωπαῖος πρέπει νὰ ἀποβῆται πᾶσαν ἐλπίδα ἀποκτήσεως τοῦ θηράματος.

Εὐγευότος τροφῆ.

Οὐ μόνον οἱ Αἰθίοπες ἀρέσκονται τρώγοντες τὴν σάρκα τοῦ ἵπποποτάμου, ἀλλ' ἐπίσης καὶ οἱ ἄποικοι τῆς Εὐέλπιδος ἄρκας μεγάλως ἀρέσκονται εἰς ταύτην. Συνήθως παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀπογόνων τῶν Ὀλλανδῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν τῶν ἐγκατεστημένων ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ καὶ ἔδεσμα παρασκευασμένον ἐκ κρέατος ἵπποποτάμου.

Λυπηρὸν μόνον εἶναι, ὅτι οἱ Βρεττανοὶ οὗτοι ἄποικοι παρασκευάζουσι τὸ κρέας τοῦτο μόνον βραστὸν καὶ ψητὸν, δὲν κατάρθωσαν δ' ἔτι νὰ μαγειρεύωσι ποικιλοτρόπως. Τὸ λίπος τοῦ ζώου τοῦτου εἶναι ἐπιζήτητον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου· οἱ Αἰθίοπες θεωροῦσι τοῦτο ὡς ἀπαραμίλλον βάλσαμον, ὡς ἱατρικὸν δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ ἀπάσας τὰς ἀσθενείας καὶ ἰδίως τὰς στηθιακὰς.

Τὸ δέρμα τῶν ἵπποποτάμων πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων χρησιμεύει ἐν τῇ ἀρχηγόνῳ βιομηχανίᾳ τῶν Αἰθιοπίων· οἱ Γερμανοὶ οἱ κατέχοντες ἤδη μέρος τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου χρησιμοποιοῦσι τοῦτο εἰς κατασκευὴν μαστιγίων, δι' ὧν κυρίως διδάσκουσιν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς τὰ καλὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς προσόδου, δι' ὀργάνων δηλαδὴ χορηγομένων ὑπ' αὐτῶν τῶν αὐτοχθόνων ζῶων.

Γένος καταδικαζόμενον εἰς ἀπώλειαν.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν οἱ ἵπποπόταμοι ἠπειλήθησαν σπουδαίως ὑπὸ ἀμέσου καταστροφῆς. Παρ' ὀλίγον ἐξηφανίζοντο ὑπὸ τῶν ὀδοντοιατρῶν. Ἡ τέχνη τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τεχνητῶν τῶν φθαρέντων φυσικῶν ὀδόντων εἶναι ἀρχαία, ὅσον καὶ ὁ πολιτισμὸς· διότι ἐν τοῖς ἀρχαίοις τάφοις τῶν Τυρρηνῶν εὕρηθησαν κοπτήρες, ὀλόκληρος δὲ φραγμὸς ὀδόντων ἐκ ξύλου συγκομορέας ἐν τῷ ἀπέξηραμένῳ στόματι τῶν

αἰγυπτιακῶν μουμιῶν. Ἄλλ' ἡ πολύτιμος αὕτη κατάκτησις τῆς βιομηχανίας ὑπέστη μακρὰν ἐκλειψίν, μόλις δὲ πάλιν ἐσχάτως ἐπανελήφθη περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

Ἐν ἀρχῇ οἱ ὀδοντοιατροὶ τὴν πρώτην αὐτῶν ὕλην ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἡ δὲ Βοραιοαμερικανικὴ ἐπιθεώρησις πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι οἱ τεχνητοὶ ὀδόντες οἱ ὀπλίσαντες τὸ στόμα τοῦ μεγάλου Βασιγκτῶνος εἶχον γλυφῆ ἐξ ἀμυντήρος ἐλέφαντος.

Τῆς πείρας ὅμως ἀποδειξάσης, ὅτι πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ὀδόντων καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν τερηδόνων κατάλληλοι ἦσαν οἱ ὀδόντες τῶν ἵπποποτάμων, ἀμείλικτος ἐκηρύχθη πόλεμος κατὰ τῶν παχυδέρμων τούτων· εὐτυχῶς ὅμως ἀνακάλυψις τις τῆς κεραμικῆς, ἐγκαίρως ἐπέφερε τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου τούτου.

Ἄν τὰ τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια τεχνητῶν ὀδόντων, τὰ κατ' ἔτος χορηγούμενα ὑπὸ τῶν ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων, ἐλάμβανον τὴν πρώτην αὐτῶν ὕλην ἐκ τῶν ἵπποποτάμων, πρὸ πολλοῦ τὰ ζῷα ταῦτα θὰ εἶχον ἐκλείψει.

Δυστυχῶς, ἡ χορηγηθεῖσα ἀνάπαυλα ὑπὸ τῆς εὐεργετικῆς ἀνακάλυψως τῶν ἐκ πορκελάνης ὀδόντων δὲν θὰ διαρκέσῃ. Διότι καὶ ἐκλείπουσιν τῆς ὀδοντοποιητικῆς βιομηχανίας, ἐπειδὴ τὸ ἐλεφάντινον ὅσπουν τὰ μέγιστα χρησιμεύει, μετὰ τὸν φόνον καὶ τοῦ τελευταίου ἀφρικανικοῦ ἐλέφαντος τοῦ χορηγούντος τοῦτο, θ' ἀρχίσῃ ἡ θῆρα τῶν ἵπποποτάμων πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὅπερ θὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἐξόντωσιν τούτων.

G. Lebabie Lagrave.

(Μετὰφρασις Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ)

“ΑΠ’ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.”

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

Στὸν Κωστὴ Παλαμῆ.

Ἦταν μικρὴ κι' ἀθάρρευτη παιδοῦλα
ὅταν ἐγὼ τὴ γνώρισα μιὰ μέρα·
τὴν πῆρα γιὰ μικρὴ μου ἀδερφοῦλα,
κι' ἐκεῖνη, δυστυχιά μου, γιὰ πατέρα.

Καὶ με χαρὰ τὴν ἐβλεπα σιμά μου,
τῆς ἔλεγα πολλά, τῆς τραγουδοῦσα,
τὴν ἐβαζ' ἀπαλὰ στὰ γόνατά μου
καὶ τὰ λευκὰ χροάκια τῆς φιλοῦσα.

Κ' ἔπαιζα μετὰ τὰ ξέπλεκα μαλλιά τῆς,
μετὰ τὰ σγουρὰ κι' ὀλόμυρα, ποῦ πλῆθος
ἀγγίζανε τὴν ἀσπρὴν τραχηλιά τῆς
κι' ἀκόμα δὲν ἐφθάνανε τὸ στῆθος.

Τώρα μιὰ μέρα γύρισ' ἀπ' τὰ ξένα,
— Καλλιτέρα νὰ μὴν εἶχα γυρίσει —
καὶ βλέπω μπροδὸ μου ἀγνωρίστη παρθένα
τὴν κόρη ποῦ παιδοῦλα εἶχ' ἀφίσει.